

Върниятъ Арапъ, който си е дошълъ прѣди малко отъ нивата, слага главата си до самата Лиза. Тя се обръща и къмъ него, поглажда го по главата и му дума:

„Е, Арапъ, какъ си? Почакай още малко, сега ще ти донеса едно парче хлѣбъ“.

„Кукуругу . . . ! И на мене донеси!“ вика пѣтелтъ и се приближава съ жена си — гащатка. Той държи главата си високо, за да го види Лиза по-добрѣ.

Най-послѣ Лиза отива вкѣщи и донася всѣкому по нѣщо: на Арапа — хлѣбъ, на кокошкитѣ — златожълти зрънца, а пѣкъ Кера и дѣцата ѝ завежда въ кухнята и имъ дава пълна паница съ госба.

Лиза гледа, какъ всички лакомо ядатъ. Дояжда се и ней. Какъ ѝ се ослажда тогава голѣмото парче хлѣбъ, което майка ѝ намазва отъ двѣтѣ страни съ медъ! Баронътъ — нейниятъ най-обиченъ другаръ — знае много добрѣ, колко е сладъкъ тоя хлѣбъ. Единъ пжтъ Лиза му даде да си близне малко отъ него. Хлѣбътъ му се много оследи и той изплези червения си езикъ една педя напредъ, за да оближе цѣлото парче, но Лиза го удари леко по главата и му каза: „Глупчо, това не е за тебе“. Слѣдъ това тя започна да държи хлѣба си прѣдпазливо и по-високо, за да не го стига съ езика си четирекракиятъ ѝ другаръ.

